

Чирва Г.М.

Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини

ПРИНЦИПИ ЗДІЙСНЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ ЩОДО СТАНОВЛЕННЯ ТА РОЗВИТКУ ВИЩОЇ ОСВІТИ

У статті висвітлено основні принципи здійснення державної політики у сфері становлення та розвитку вищої освіти України. Окреслено особливості державного управління освітньою галуззю та визначено нормативне забезпечення цього процесу. Розкрито особливості державної політики крізь призму перспектив розвитку вітчизняної системи вищої освіти в контексті євроінтеграції. Охарактеризовано пріоритетні напрями розвитку вищої освіти України в сучасних умовах. Акцентовано на значущості підвищення якості вищої освіти згідно з європейськими та світовими стандартами. Виокремлено найгостріші проблеми, які сьогодні стримують розвиток освітньої галузі, не даючи можливості забезпечити належну якість вищої освіти, адекватну новим економічним та соціально-культурним умовам. Визначені зовнішні фактори, які необхідно враховувати під час розробки державної освітньої політики. Окреслено домінанти розвитку вищої освіти на глобальному ринку освітніх послуг, що мають бути враховані з метою якісного вдосконалення та ефективного розвитку системи вищої освіти України. Охарактеризовані стратегічні завдання державної політики в умовах глобалізації та створенні єдиного освітнього простору. Визначено пріоритетні напрями розвитку вищої освіти. Виокремлено основні напрямки державної освітньої політики України в сучасних умовах. Окреслено основні позитивні здобутки застосування системи електронної підтримки навчального процесу студентів. Виокремлено принципи державної політики України щодо становлення та розвитку вищої освіти, опертя на які сприятиме забезпеченню справедливої конкуренції між закладами вищої освіти як запоруки високої якості вищої освіти.

Ключові слова: вища освіта, державна політика, державне управління, євроінтеграція, освітня система, принципи, розвиток.

Постановка проблеми. У сучасних умовах значних глобалізаційних трансформацій актуалізується роль державної політики в розвитку системи вищої освіти. З огляду на євроінтеграцію української держави, особливого значення набуває проблема державного управління освітньою системою, а відтак загострюється необхідність визначення основних принципів здійснення державної політики у сфері становлення та розвитку освіти згідно з загальносвітовими тенденціями й національними особливостями, з орієнтацією нашої держави на ідеали демократії та гуманізму, на розбудову країни й формування громадянського суспільства.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Висвітленню питань державної політики щодо становлення й розвитку вищої освіти України присвячено наукові розвідки В. Андрушенка, О. Комарової, В. Кременя, І. Мищишина, І. Семенець-Орлової, А. Сбруєвої, В. Філіпової та інших дослідників. Розкриття окремих управлінських аспектів освітньої галузі зустрічаємо в працях

І. Драч, В. Огнев'юка, О. Олексюк, С. Сисоєвої та ін.

Попри досить широке висвітлення окремих аспектів проблеми державної політики в освітній галузі, питання визначення принципів здійснення державної політики у сфері становлення та розвитку освіти потребує ще додаткової уваги науковців.

Постановка завдання. Мета статті – висвітлити принципи здійснення державної політики у сфері становлення та розвитку вищої освіти України, окреслити особливості державного управління освітньою галуззю.

Виклад основного матеріалу дослідження. Державна політика у сфері вищої освіти забезпечується сукупністю цілеспрямованих впливів державного управління на освітню систему, які узгоджені з механізмами її самоорганізації і спрямовані на підтримання функціонування системи та забезпечення її розвитку.

За словами В. Лугового, управління освітою – це цілеспрямована зміна її стану. Ефективне

і результативне управління потребує знання природи об'єкта управління, наявності відповідної інформації для прийняття управлінських рішень, механізмів та ресурсів їх реалізації [7].

Після проголошення Незалежності України розпочалося становлення нової освітньої системи й відповідно – формування державної політики в галузі вищої освіти. Концепція розвитку вищої освіти визначена Державною національною програмою «Освіта. Україна XXI століття» [2], в якій підкреслювалося, що розбудова системи освіти, її докорінне реформування мають стати основою відтворення інтелектуального, духовного потенціалу народу, виходу вітчизняної науки, техніки і культури на світовий рівень, національного відродження, становлення державності та демократизації суспільства в Україні.

Наголошувалося на тому, що з перетворенням України на самостійну державу освіта стала власною справою українського народу. Було визначено шляхи залучення до активної участі в розвитку вищої освіти всіх державних і суспільних установ, приватних структур.

Декларацією Всесвітньої конференції «Вища освіта у XXI столітті: практичні заходи» передбачено завдання підвищення якості у сфері вищої освіти: обмін знаннями, створення інтерактивної мережі, мобільність викладачів і учнів, міжнародні науково-дослідні проекти, разом із урахуванням національних культурних цінностей та умов [1].

У Національній доктрині розвитку освіти [8] вказано, що сучасна система управління сферою освіти затверджується як державно-суспільна. Вона може враховувати регіональні особливості, тенденції до зростання автономії навчальних закладів, конкурентності освітніх послуг, орієнтації освіти не на відтворення, а на розвиток особистості. Управління галуззю вищої освіти в Україні здійснює Кабінет Міністрів (Уряд України) через систему органів виконавчої влади (Міністерство освіти і науки України) інші центральні органи виконавчої влади, яким підпорядковуються вищі навчальні заклади. У доктрині зазначається, що освіта має стати стратегічним ресурсом поліпшення добробуту людей, забезпечення національних інтересів, зміцнення авторитету і конкурентоспроможності держави на міжнародній арені. Й у Національній Доктрині розвитку освіти, і в Національній стратегії розвитку освіти в Україні на 2012–2021 рр. визначено основні засади державної освітньої політики, що передбачають реалізацію цілої низки заходів щодо реформування

системи вищої освіти в Україні у нових соціально-економічних умовах з урахуванням загальноосвітніх (загальноцивілізаційних) тенденцій розвитку вищої освіти.

Удосконалення національної системи вищої освіти передбачає підвищення якості освітніх послуг. У Національній стратегії розвитку освіти на 2012–2021 роки підкреслюється, що якісна освіта є необхідною умовою забезпечення сталого демократичного розвитку суспільства, консолідації усіх його інституцій, гуманізації суспільно-економічних відносин, формування нових життєвих орієнтирів особистості [9].

Як зазначив В. Огнев'юк, входження освіти України як рівноправного партнера до світової системи – це мета, яка зумовлює здійснення реформування суспільства й піднесення міжнародного авторитету держави [10].

У цьому контексті варто зауважити, що на початку XXI ст. в Україні виникла прихована криза в освіті через складну демографічну ситуацію, перенасиченість ринку праці недостатньо кваліфікованими робітниками, перевиробництво в окремих сферах спеціалістів та їхню неспроможність конкурувати в умовах ринкової системи.

В Україні створено єдине законодавче поле для функціонування та розвитку освітньої галузі на усіх її рівнях, у тому числі й на рівні вищої освіти. Зазначалося, що рівень реалізації цілей і завдань державної освітньої політики, визначених чинним законодавством, глибина освітніх реформ, а також якість та ефективність роботи закладів і установ системи національної вищої освіти наразі знаходяться у вкрай незадовільному стані, не відповідаючи сучасним потребам особистості та вимогам суспільства.

Серед найгостріших проблем, які сьогодні стримують розвиток освітньої галузі, не даючи можливості забезпечити належну якість вищої освіти, адекватну новим економічним та соціально-культурним умовам, виокремлюються такі: недостатню відповідність освітніх послуг вимогам суспільства, запитам особистості, потребам ринку праці; обмеженість доступу до якісної освіти окремих категорій населення; недосконалість змісту вищої освіти: державних стандартів, навчальних планів, програм, підручників тощо; недосконалість системи моніторингу та оцінювання якості вищої освіти; повільне здійснення гуманізації, екологізації та інформатизації системи вищої освіти; низький рівень фінансово-економічного, матеріально-технічного, навчально-методичного та інформаційного забезпечення

діяльності закладів освіти; неефективність управління системою вищої освіти, недостатній розвиток самоврядування, залучення до управління громадських інституцій, роботодавців та інших користувачів освітніх послуг тощо [13].

За словами В. Кременя, найпріоритетнішими сферами у XXI ст. стають наука – як сфера, що продукує нові знання, і освіта – як сфера, що олюднює знання і, насамперед, забезпечує індивідуальний розвиток людини. І тільки та країна, яка зможе забезпечити пріоритетний розвиток цих сфер, претендуватиме на гідне місце в світовому співтоваристві, буде конкурентоспроможною. Але завдання полягає в забезпеченні реальної, а не декларативної пріоритетності освіти. Освіта в добу глобалізації та високих технологій – це чинник соціальної стабільності, економічного добробуту країни, її конкурентоспроможності та національної безпеки [6].

На думку С. Сисоевої, освіта є транслятором знань у суспільстві і взагалі соціальних результатів від покоління до покоління, вона покликана готувати людину до виходу з усіляких, насамперед, глобальних криз і катастроф, перебороти котрі можна, використовуючи не застарілі знання, а лише ті, що випереджають час і призводять до нетрадиційних дій [14, с. 40].

Як зазначає О. Комарова, перехід України до демократичного суспільства вимагає якісної трансформації державної освітньої політики. Адже саме освіта забезпечує відтворення освітнього потенціалу нової якості, який виступає запорукою сталого соціально-економічного розвитку, гарантом формування та нагромадження інтелектуального капіталу держави, рушійною силою науково-технічного та культурного прогресу [4, с. 107].

Нам імпонує думка О. Комарової [там само] про те, що під час розробки державної освітньої політики необхідно враховувати зовнішні фактори, що безпосередньо впливають на неї, а саме: а) економічні (зміна пріоритетів економічного розвитку з адміністративно-планової економіки на економіку ринкового типу; посилення конкурентної боротьби на всіх типах ринків, зокрема ринку освітніх послуг і ринку праці; рівень зайнятості населення; попит на кадри певної професійно-кваліфікаційної структури; перспективи розвитку галузей економіки (промисловість, сільське господарство, сфера послуг); перспективи розвитку підприємництва); б) соціальні (суспільні ідеали та цінності, рівень престижності освіти; соціальна структура суспільства); в) політичні (ціннісні орієнтири політичних

лідерів; роль і місце громадських організацій у втіленні освітньої політики; рівень централізації (децентралізації) управління; ступінь демократизації суспільства); г) науково-технічні (посилення інформаційної складової суспільного розвитку; автоматизація виробництва; поширення інформаційних технологій; зростання частки інтелектуальної праці за рахунок постійного підвищення технічної озброєності праці та розвитку новітніх технологій); д) культурні (вимоги до загальнокультурного рівня особистості; вимоги до рівня професійної культури особистості; культурні цінності, що привалюють у суспільстві) [4].

Досить слушною в цьому контексті є наукова позиція О. Олексюк про те, що в постіндустріальну епоху освіта стає одним із вирішальних елементів світової політики, набуваючи дедалі більшої необхідності у випереджальному розвитку й глобалізації [11, с. 109].

Як зауважує О. Присвітла, з метою якісного вдосконалення та ефективного розвитку системи вищої освіти України необхідно враховувати доміанти розвитку вищої освіти на глобальному ринку освітніх послуг: інформатизація, інтернаціоналізація, що є об'єктивною необхідністю для забезпечення міжнародної конкурентоздатності національної економіки [12].

У Законі України «Про вищу освіту» [3] окреслено принципи, на яких ґрунтується державна політика у сфері вищої освіти: сприяння сталому розвитку суспільства шляхом підготовки конкурентоспроможного людського капіталу та створення умов для освіти протягом життя; доступності вищої освіти; незалежності здобуття вищої освіти від політичних партій, громадських і релігійних організацій (крім закладів вищої духовної освіти); міжнародної інтеграції та інтеграції системи вищої освіти України у Європейській простір вищої освіти, за умови збереження і розвитку досягнень та прогресивних традицій національної вищої школи; наступності процесу здобуття вищої освіти; державної підтримки підготовки фахівців з вищою освітою для пріоритетних галузей економічної діяльності, напрямів фундаментальних і прикладних наукових досліджень, науково-педагогічної, мистецької та педагогічної діяльності; державної підтримки освітньої, наукової, науково-технічної, мистецької та інноваційної діяльності університетів, академій, інститутів, коледжів, зокрема шляхом надання пільг зі сплати податків, зборів та інших обов'язкових платежів закладам вищої освіти, що провадять таку діяльність; сприяння здійсненню державно-приватного

партнерства у сфері вищої освіти; відкритості формування структури і обсягу освітньої та професійної підготовки фахівців з вищою освітою.

Як зазначено в Законі, формування і реалізація державної політики у сфері вищої освіти забезпечуються шляхом: гармонійної взаємодії національних систем освіти, науки, мистецтва, бізнесу та держави з метою забезпечення стійкого соціально-економічного розвитку держави; збереження та розвитку системи вищої освіти та підвищення якості вищої освіти; розширення можливостей для здобуття вищої освіти та освіти впродовж життя; створення та забезпечення рівних умов доступу до вищої освіти, в тому числі забезпечення осіб з особливими освітніми потребами спеціальним навчально-реабілітаційним супроводом та створення для них вільного доступу до інфраструктури закладу вищої освіти з урахуванням обмежень життєдіяльності, зумовлених станом здоров'я; розвитку автономії закладів вищої освіти та академічної свободи учасників освітнього процесу.

Автономія закладу вищої освіти зумовлює необхідність таких самоорганізації та саморегулювання, які є відкритими до критики, служать громадському інтересові, встановленню істини стосовно викликів, що постають перед державою і суспільством, здійснюються прозоро та публічно; визначення збалансованої структури та обсягу підготовки фахівців з вищою освітою з урахуванням потреб особи, інтересів держави, територіальних громад і роботодавців; забезпечення розвитку наукової, науково-технічної, мистецької та інноваційної діяльності закладів вищої освіти та їх інтеграції з виробництвом; надання особам, які навчаються у закладах вищої освіти, пільг та соціальних гарантій у порядку, встановленому законодавством; належної державної підтримки підготовки фахівців з числа осіб з особливими освітніми потребами на основі створення для них вільного доступу до освітнього процесу та забезпечення спеціального навчально-реабілітаційного супроводу; створення умов для реалізації випускниками закладів вищої освіти права на працю, забезпечення гарантії рівних можливостей щодо вибору місця роботи, виду трудової діяльності на підприємствах, в установах та організаціях усіх форм власності з урахуванням здобутої вищої освіти та відповідно до суспільних потреб; запровадження механізмів стимулювання підприємств, установ, організацій усіх форм власності до надання першого робочого місця випускникам закладів вищої освіти [там само].

Стратегічним завданням державної політики в умовах глобалізації та створенням єдиного освітнього простору, є вихід української освіти на ринок світових освітніх послуг, поглиблення міжнародного співробітництва, розширення участі навчальних закладів, педагогів, студентів і науковців у проектах міжнародних організацій і співтовариств. Держава повинна сприяти розвитку співробітництва навчальних закладів на багатобічній основі з міжурядовими й неурядовими міжнародними організаціями й установами.

Пріоритетними напрямками розвитку вищої освіти є: прогнозування потреб держави, регіонів, галузей економіки та культури у спеціалістах з різними рівнями кваліфікації; створення державної системи добору та навчання талановитої молоді, розроблення і запровадження механізмів її державної підтримки; оптимізація мережі вищих навчальних закладів та їхньої структури, проведення організаційно-структурних змін у системі вищої освіти, спрямованих на розвиток навчальних закладів різних типів, підвищення ролі та значущості університетської освіти у реалізації стратегічних цілей освіти; створення умов для розширення можливостей громадян здобувати вищу освіту певного рівня за бажаним напрямом; розроблення нових моделей різних рівнів вищої освіти, визначення її державного компонента; широке інтегрування в міжнародну систему освіти; оновлення змісту вищої освіти, запровадження ефективних педагогічних технологій; створення нової системи методичного та інформаційного забезпечення вищої школи; входження України у трансконтинентальну систему комп'ютерної інформації; демократизація, гуманізація та гуманітаризація навчально-виховного процесу, органічне поєднання в ньому національного та загальнолюдського начал; організація навчання як безперервної науково-виробничої діяльності з найповнішим використанням наукового потенціалу вищої школи; ефективно використання кадрового потенціалу вищої школи у навчально-виховному процесі та науковій роботі, залучення до педагогічної діяльності у вищих навчальних закладах талановитих учених академічних та галузевих науково-дослідних інститутів, провідних фахівців різних галузей виробництва і культури.

До основних напрямів державної освітньої політики України в сучасних умовах можна віднести: забезпечення громадянам рівного доступу до якісної освіти; підвищення рівня об'єктивності в оцінюванні успішності учнів, студентів, слухачів;

запровадження демократичних засад у діяльність навчальних закладів; удосконалення громадянського виховання в освіті; подальшу інтеграцію національної освіти в світовий освітній простір, забезпечення її конкурентоспроможності. Пріоритетним напрямом розвитку системи освіти наразі є інформатизація освітньої галузі.

Як підкреслює В. Кравченко, надзвичайно важливим аспектом уваги до вищої освіти з боку держави є електронна підтримка освітнього процесу університету як багатофункціональне інформаційне середовище, що акумулює: зміст освітнього процесу, електронний контент навчальних дисциплін, методи навчальної взаємодії викладачів та студентів, форми пізнавальної творчо-самостійної роботи, методи контролю й самоконтролю [5].

Основними позитивними здобутками застосування системи електронної підтримки навчального процесу студентів є: надання їм повної інформації щодо їхньої професійної підготовки (графік навчального процесу та практичної підготовки; зміст навчального плану; форми підсумкового контролю; електронні навчальні матеріали з дисциплін: конспекти лекцій, електронні посібники, індивідуальні завдання з методичними рекомендаціями до їхнього виконання; методи проміжного контролю з дисциплін, критерії оцінювання за модулями та електронні журнали оцінювання досягнень студентів); усунення дублювання змісту навчального матеріалу з різних дисциплін, контроль якості розробки електронних навчально-методичних комплексів з дисциплін та якості засвоєння студентами окремих дисциплін; застосування міждисциплінарної кооперації в магістерській програмі (спрямованість змісту всіх дисциплін навчального плану на професійну підготовку, розгляд професійних ситуацій із різних «ракурсів», акцентування міжпредметних зв'язків, виконання міждисциплінарних проектів, розв'язання комплексних інтегрованих завдань при виконанні курсових, дипломних та магістерських робіт); надання студентам можливості вибору та проектування власної траєкторії засвоєння навчальних дисциплін (темпів і послідовності вивчення теоретичного матеріалу, виконання індивідуальних та контрольних завдань різного рівня складності); планування навчальної й наукової роботи в зручний час завдяки доступу до віртуальної аудиторії через Інтернет (для студентів заочної форми – планування навчання в міжсесійний період); забезпечення викладачами педагогічного супроводу вивчення студентами навчальної дисципліни, комунікаційної взаємодії з ними та співпраці (онлайн-консультації, форуми, надсилання повідомлень через внутрішню електронну пошту віртуальної аудиторії) [там само].

З огляду на вищезазначене можна виокремити принципи державної політики України щодо становлення та розвитку вищої освіти (рис. 1), опертя на які сприятиме забезпеченню справедливої конкуренції між закладами вищої освіти як запоруки високої якості вищої освіти.

Курс України на євроінтеграцію зумовлює необхідність реформаційних процесів у вищій освіті, спрямованих на досягнення високих освітніх стандартів. Основні положення Національної доктрини розвитку освіти [8], Національної стратегії розвитку освіти в Україні на період до 2021 р.

[9] стали: основою нової освітньої парадигми, що полягає в орієнтації на новий тип гуманістично-інноваційної освіти, її конкурентоспроможність в європейському та світовому просторах; концептуальною складовою нової моделі державного управління освітою, спрямованої на розвиток самостійності та самодостатності особистості, її творчої активності з метою зміцнення демократичних основ громадянського суспільства.

Динамізм, притаманний сучасній цивілізації, зростання соціальної ролі особистості, гуманізація та демо-

Рис. 1. Принципи державної політики України щодо становлення та розвитку вищої освіти

кратизація суспільства, інтелектуалізація праці, швидка зміна техніки і технологій в усьому світі – усе це потребує створення таких умов, за яких народ України став би нацією, що постійно навчається [2].

Висновки. Отже, розвиток вищої освіти України, забезпечення якості освітніх послуг з екстраполяцією досягнутих результатів на майбутній розквіт держави, з урахуванням потреб економіч-

ного та суспільного поступу, орієнтація на європейські стандарти в освіті, ефективна державна політика – мають стати основними векторами збалансоване управління освітнім процесом. Основними принципами державної політики України щодо становлення та розвитку вищої освіти вважаємо такі: доступності і наступності; державної підтримки; конкурентоспроможності; незалежності; інтеграції; відкритості.

Список літератури:

1. Декларація Всесвітньої конференції «Вища освіта у XXI столітті: підходи і практичні заходи». URL: <http://rc.edu.ru> (дата звернення: 14.05.19).
2. Державна національна програма «Освіта: Україна XXI століття». Київ : Райдуга, 1994. 62 с.
3. Закон України «Про вищу освіту» (зі змінами, внесеними згідно з Законом № 2233-VIII від 07.12.2017 р.). URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/en/1556-18..>
4. Комарова О.А. Пріоритетні напрями державної освітньої політики. *Проблеми економіки*. 2015. № 1. С. 107–113.
5. Кравченко В.М. Модернізація професійної підготовки викладачів вищої школи в умовах магістратури: теорія і практика : монографія. Запоріжжя : КПУ, 2016. 435 с.
6. Кремень В.Г. Філософія освіти XXI століття. *Шлях освіти*. 2003. № 2. С. 2–6.
7. Луговий В.І. Управління освітою : навч. посіб. для слухачів, аспірантів, докторантів спец. «Державне управління». Київ : Вид-во УАДУ, 1997. 302 с.
8. Національна доктрина розвитку освіти України у XXI столітті. *Освіта*. 2002. № 26. С. 2–4.
9. Національна стратегія розвитку освіти на 2012–2021 роки : схвалена Указом Президента України від 25.06.2013 р. № 344/2013. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/344/2013>.
10. Огнев'юк В.О. Освіта в системі цінностей сталого людського досвіду : монографія. Київ : Знання України, 2003. 448 с.
11. Олексюк О.М. Теоретико-методологічні засади й пріоритетні напрями модернізації змісту вищої мистецької освіти. *Теоретико-методологічні засади модернізації змісту гуманітарної освіти у вищій школі України* : монографія / за заг. ред. Г.В. Онкович. Київ : Педагогічна думка, 2013. 282 с.
12. Присвітла О.В. Инновационная составляющая в условиях развития глобального рынка образовательных услуг. *Проблеми устойчивости социально-экономического развития в условиях глобализации* : материалы Международной научно-практической конференции (г. Душанбе, 7–8 апреля 2015 г.). С. 225–228.
13. Про Національну стратегію розвитку освіти в Україні на період до 2021 року : Указ Президента України: від 25.06.2013 р. № 344/2013 URL: <http://www.president.gov.ua/documents/15828.html>.
14. Сисоева С.О. Освіта як відображення сутності та соціально-економічного розвитку суспільства. *Освітологія: хрестоматія: навч. посібник для студентів вищих навчальних закладів* / Укл.: Огнев'юк В.О., Сисоева С.О. Київ : ВП «Едельвейс», 2013. 728 с. С. 36–41.

Chirva A.M. THE PRINCIPLES FOR THE IMPLEMENTATION OF UKRAINIAN STATE POLICY ON THE DEVELOPMENT AND HIGHER EDUCATION

The article outlines the main principles of the implementation of the state policy in the field of formation and development of higher education in Ukraine. The peculiarities of the state management of the educational branch are outlined and the normative provision of this process is determined. The features of the state policy through the prism of the prospects of development of the national system of higher education in the context of European integration are revealed. The priority directions of the development of higher education of Ukraine in the modern conditions are characterized. The emphasis is placed on the importance of improving the quality of higher education in accordance with European and world standards. The state policy in the sphere of higher education is provided by a combination of purposeful influences of public administration on the educational system, which are coordinated with the mechanisms of its self-organization and aimed at maintaining the functioning of the system and ensuring its development. After the proclamation of Independence of Ukraine, the formation of a new educational system began and, accordingly, the formation of a state policy in the field of higher education. The most acute problems, which hamper the development of the educational sphere today, are not highlighted, leaving no possibility to provide the proper quality of higher education adequate to the new economic and socio-cultural conditions. Identified external factors that need to be considered when

developing state education policy. The dominant elements of the development of higher education in the global market of educational services are outlined, which should be taken into account with the purpose of qualitative improvement and effective development of the system of higher education of Ukraine. The strategic tasks of state policy in the conditions of globalization and the creation of a single educational space are described. The priority directions of the development of higher education are determined. The main directions of the state educational policy of Ukraine in modern conditions are singled out. The main positive achievements of the system of electronic support of students' educational process are outlined. The principles of state policy of Ukraine regarding the formation and development of higher education are set out, which will promote fair competition between institutions of higher education as a guarantee of high quality of higher education.

Key words: *higher education, state policy, state administration, eurointegration, educational system, principles, development.*